

ОЛЕКСА СТОРОЖЕНКО В РАДИВИЛОВІ

“Формулярний список про службу”, представлений в Інтернеті, фіксує таке повідомлення про цього українського письменника: “У 1849 році під час війни в союзі з Австрійською імперією проти повсталих угорців перебував у поході, після переходу кордону Царства Польського в місто Торнограф. 6 липня рухався Галичиною через Пржемисл-Ржегів, потім через Сянок, Самбір у місто Сури, а звідти через м.Лемберг назад у межі Росії, в містечко Радзивилів, де й перейшов кордон 6 вересня того ж року. Поранений і в полоні не був”.

Радзивилів тоді був доволі поживавленим містечком, – неспроста ще з 1827 року ходили поштові диліжанси за маршрутом Радзивилів – Київ – Могилів – С.-Петербург і в зворотному напрямку.

Кілька біографічних фактів про Олександру Стороженку. Народився він 12 (24) листопада 1805 року в селі Лисогори, тепер Ічнянського району Чернігівської області. Походив із ста-

ровинного козацького роду. У 1821-1823 роках навчався у Харківському пансіоні для дворянських дітей. З 1824 року чверть віку провів на військовій службі. Учасник російсько-турецької війни 1828-1829 років. З 1851 року працював чиновником з особливих доручень при київському генерал-губернаторові, згодом – при міністрі внутрішніх справ, пізніше – урядовцем у Варшаві. У 1864-

1868 р.р. – слідчий у кримінальних справах при віленському генерал-губернаторові Муравйові. Після виходу у відставку в 1868 році оселився на хуторі Горішин, поблизу Бреста, де й провів останні роки життя. Обіймав посаду предводителя дворянства та голови з'їзду мирових суддів Брестського повіту. Помер 6 (18) листопада 1874 року у Бресті. Похований на Тришинському кладовищі.

Писати почав російською мовою, друкувався у петербурзьких журналах “Северная пчела”, “Библиотека для чтения” и “Отечественные записки”. З появою журналу “Основа” (1861), ставши його співробітником, почав писати твори українською мовою. Стороженко відтворював переважно етнографічні прикмети селянського побуту, розробляв казкові, анекдотичні й легендарні мотиви.

Володимир ЯЩУК.

Прапор перемоги. – 2004. – 14 вересня.